
[2019-61-RE](#)

CAUSA 2019-61-RE

(Cierco Noguer i Noguer Enriquez c/ AREB)

Número de registre 378-2019. Recurs d'empara

Aute del 17 d'octubre del 2019

BOPA núm. 96, del 30 d'octubre del 2019

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de setembre del 2019, per la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 19 de juliol del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la defensa i del principi d'igualtat d'armes, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari que la negativa de l'AREB de lliurar la informació i la documentació demanades és constitutiva de les vulneracions esmentades;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist que el magistrat, Sr. Joan Manel Abril Campoy, ha plantejat la seva inhibició en aquesta causa, la qual ha estat acceptada pel Ple del Tribunal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. Els germans Higini i Ramon Cierco Noguer i la seva mare, Roser Noguer Enriquez, van presentar una demanda jurisdiccional contra la decisió de l'AREB de desestimar la seva sol·licitud d'informació i d'obtenció de documentació en la seva doble qualitat de socis majoritaris de la BPA i de persones directament afectades per les diferents resolucions i decisions adoptades per l'agència esmentada.

1.2. Esgotada la via jurisdiccional prèvia, la representació processal dels demandants va interposar un recurs d'empara contra les resolucions judicials desestimàtores de les seves pretensions, per una presumpta vulneració dels principis de legalitat, de no retroactivitat de disposicions restrictives de drets individuals o efectes desfavorables, de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 de la Constitució, de les garanties processals i, més concretament, del dret a la defensa i dels principis de contradicció i d'igualtat d'armes, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

1.3. El 8 d'abril del 2019, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència en què estimava parcialment aquest recurs d'empara; declarava que s'havia vulnerat el dret a la defensa i el principi d'igualtat d'armes entre les parts, reconeguts a l'article 10 de la Constitució; anul·lava les resolucions impugnades de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, únicament pel que feia al punt relatiu a la interpretació de l'article 47.1 de la Llei 8/2015; i, desestimava la resta de les peticions expressades en el "*Demano*" del recurs d'empara.

1.4. Retornades les actuacions davant la Sala Administrativa, el 19 de juliol del 2019, aquesta va dictar una sentència en què acordava novament desestimar les pretensions dels recurrents.

1.5. El 3 de setembre del 2019, la representació processal dels Srs. Higiní i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 19 de juliol del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la defensa i del principi d'igualtat d'armes, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica dels recurrents

- Els recurrents consideren que la Sala Administrativa ha ignorat el mandat del Tribunal Constitucional, ja que no ha analitzat les excepcions contingudes a l'article 47 de la Llei 8/2015, del 2 d'abril, de mesures urgents per implantar mecanismes de reestructuració i resolució d'entitats bancàries.

- Aquestes excepcions són tres: el cas d'un requeriment judicial, altres supòsits previstos a la normativa i la cessació de la reserva en el moment en què els interessats han donat publicitat dels fets als quals es refereixen les dades, documents i informacions.

- Recorden que la Directiva europea no és directament aplicable a Andorra i si bé l'article 47 de la Llei 8/2015 s'ha d'interpretar a la llum d'aquesta Directiva, cal que la seva lectura no sigui ni esbiaixada ni parcial i, per tant, s'ha de tenir igualment en compte l'apartat 2 de l'article 84 que disposa que s'ha d'assegurar la confidencialitat de la informació que es transmet exclusivament entre persones directament involucrades en el procés de resolució. Sobre aquesta qüestió, la Sala Administrativa tampoc en fa cap menció.

- Retreuen a la Sala Administrativa haver afirmat que el requeriment judicial s'ha de fer en cada procés particular, quan aquesta condició processal no està expressament recollida ni a l'article 47 de la Llei 8/2015, ni a la Directiva europea.

- També li retreuen que afirmi que van demanar una informació general sobre l'estat del banc, quan de les actuacions es desprèn que allò que es va sol·licitar és una informació concreta i precisa que sustenta actes administratius, contra els quals volen defensar-se.

- La Sala Administrativa arriba a la conclusió que l'excepció del requeriment judicial no permetia que la seva petició d'informació fos acceptada, però una vegada més ni analitza, ni motiva, i com el peix que es mossega la cua, la resposta judicial els reenvia al mateix article que és objecte de discussió.

- Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari que la negativa de l'AREB de lliurar la informació i la documentació demanades és constitutiva de les vulneracions esmentades.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- Aquesta Sala destaca que el Tribunal Constitucional va rebutjar les al·legacions relatives a la inconstitucionalitat de la Llei 8/2015, declarant que el recurs d'empara estableix un control *in concreto* de la protecció dels drets fonamentals.

- Per aquest motiu, els fonaments de la sentència anul·lada es mantenen de forma íntegra.

- Allò que el Tribunal Constitucional va considerar era que aquesta Sala havia interpretat l'article 47.1 de la Llei 8/2015 a la llum de l'article 84 de la Directiva 2014/59/UE decidint que l'exigència de la confidencialitat, necessària en el marc de les reestructuracions bancàries i financeres complexes, implicava la impossibilitat de lliurar als recurrents les dades a mans de l'AREB per tal d'assegurar exclusivament la seva defensa, però sense debatre en cap moment l'existència de les excepcions a aquest principi, contingudes en aquesta mateixa disposició.

- La Sala Administrativa declara que és cert que l'apartat 6 de l'article 84 de la Directiva esmentada estableix que les previsions sobre la confidencialitat s'han d'entendre sense perjudici de la normativa nacional en relació amb la difusió de la informació als efectes dels procediments jurídics, i que l'article 47.1 de la Llei 8/2015 disposa que les dades, els documents i les informacions en poder de l'AREB, en virtut de les funcions que li encomana la pròpia Llei, tenen caràcter reservat amb excepció de requeriment judicial o altres supòsits previstos en la normativa vigent, però, pel que fa al requeriment judicial, cal que es faci en cada procés particular però no permet demanar una informació general sobre l'estat del banc, que és la petició que van formular els agents.

- Per acabar, conclou que l'excepció prevista a l'article 47.1 esmentat no permetia als agents veure estimada la seva petició d'informació.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Tornen a la jurisdicció constitucional d'aquest Tribunal, a través del corresponent recurs d'empara, les actuacions processals derivades de la reclamació efectuada pels recurrents davant l'AREB. Ho fan després que la sentència dictada per aquest Tribunal, el 8 d'abril del 2019, recaiguda en la causa 2018-61-RE, hagués anul·lat la sentència del 28 de setembre del 2018 i l'auto del 22 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia. I posteriorment a que aquesta mateixa Sala dictés una nova sentència datada del 19 de juliol del 2019.

3.2. La primera sentència ja esmentada d'aquest Tribunal Constitucional va estimar parcialment el recurs d'empara en el seu dia interposat. I va anul·lar la sentència i l'acte de la Sala Administrativa "únicament pel que fa al punt relatiu a la interpretació de l'article 47.1 de la Llei 8/2015".

3.3. El Tribunal Constitucional és l'interpret suprem de la Constitució i la seva funció jurisdiccional en els recursos d'empara no consisteix en revisar, com a última instància, l'actuació de la jurisdicció ordinària, sinó que conforma un nou judici que versa estrictament sobre el "*contingut constitucional*" de la pretensió que se li presenta.

3.4. El recurs d'empara objecte d'aquesta decisió es projecta, com ja s'ha dit, sobre la sentència dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del 19 de juliol del 2019. Tot l'apartat segon de l'escrit formalitzant el recurs d'empara, després de recordar el contingut de la primera sentència constitucional, es dedica a transcriure l'article 47.1 de la Llei 8/2015 i a analitzar-lo amb notable qualitat tècnica. I cal remarcar que en l'apartat tercer del recurs s'al·lega, a efectes interpretatius, ja que formalment no és d'aplicació al Principat (tot i que la Llei andorrana parla de "*transposició*"), la Directiva 2014/59/UE. El debat s'ha centrat substancialment, doncs, en la intel·lecció, l'explicació i l'aplicació de la legislació ordinària.

3.5. L'única qüestió que presenta elements de constitucionalitat consisteix en determinar si la nova decisió impugnada està suficientment motivada i es fonamenta en un raonament que no dugui a conclusions il·lògiques, irraonables, arbitràries o absurdes. No discutida en deguda forma la constitucionalitat de la Llei 8/2015 i produït el debat estrictament sobre la interpretació d'aquesta llei i, especialment, sobre el seu article 47.1, només resta per decidir, als efectes de l'article 10 de la Constitució, si s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció en les seves manifestacions dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut.

3.6. En aquest sentit, la sentència motiva suficientment que la Llei 8/2015, del 2 d'abril, de mesures urgents per implantar mecanismes de reestructuració i resolució d'entitats bancàries, no permet demanar una informació general sobre l'estat d'un banc en situació de "*resolució*". L'article 47 d'aquesta Llei estableix un "*deure de secret*" amb un contingut molt ampli –dades, documents i informacions– el menysteniment del qual comporta la comissió d'una infracció molt greu (article 68 f).

3.7. Certament, el mateix article 47.1 estableix dues excepcions a aquest deure de secret o confidencialitat: el requeriment judicial i els altres supòsits previstos en la normativa vigent. I fixa el moment en el qual cessa el caràcter reservat. La sentència impugnada analitza especialment el supòsit del "*requeriment judicial*", ja que no li és exigible pronunciar-se sobre "*altres supòsits previstos en la normativa vigent*", els quals no li han estat especificats, com tampoc té sentit al·ludir al cessament del caràcter reservat de la informació demanada, perquè quan les dades, documents i informacions hagin estat fets públics, ja no tindria sentit demanar-los a l'AREB.

3.8. La Sala Administrativa efectua una interpretació de l'article 47.1 de la Llei esmentada segons la qual, el "*requeriment judicial*" es refereix a aquell supòsit en què, durant el curs d'un procés judicial particular o concret, la persona interessada pugui sol·licitar, i en el seu cas obtenir, un requeriment judicial adreçat a l'AREB per tal que aquesta faciliti la informació concreta que la resolució judicial ordeni que figuri en el procés del qual es tracti.

3.9. Els recurrents en empara discuteixen la interpretació i l'aplicació d'aquest article i sostenen que no han demanat mai una informació general sobre l'estat del banc. Nogensmenys, allò que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia considera no és tant l'àmbit objectiu de les dades

---

demanades, sinó el tipus d'activitat judicial -aquesta sí concreta o particular-, en què la petició ha estat efectuada.

3.10. La interpretació de la Sala Administrativa, tot i que contrària als interessos dels recurrents, està suficientment motivada i en cap cas pot ser titllada d'il·lògica o d'absurda. Per tant, aquest recurs d'empara ha de ser inadmès a tràmit per manca de contingut constitucional.

Per tot això que s'ha exposat.

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2019-61-RE interposat per la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez, contra la sentència del 19 de juliol del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 17 d'octubre del 2019.

Dominique Rousseau
President Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada